

De wereld, die dokter Adrichem ontvlucht was, kwam hem langzamerhand weer opzoeken, hij bekommerde er zich niet over en zette zijn eenvoudig leven voort. Zijn gezondheid had hij langzamerhand teruggekregen en zijn aangeboren opgewektheid voor een groot gedeelte ook, en dit maakte hem nog meer bemind.

Niemand wist als hij, de zieken zoo op te monteren; hij was er nu geheel in; hij kende elke familie in al haar vertakkingen. De namen zelfs van de kleinste kinderen waren hem bekend.

Rekeningen schreef hij nooit.

„Ze kunnen ze toch niet betalen”, zeide hij lachend, „want ik heb een hoog tarief. Dus houd ik het maar te goed.”

Hij zelf hield apotheek, maar onder de medicijnen rekende hij ook bouillon, wijn, melk.

Juffvrouw Bol pruttelde dikwijls over den aanloop, de smerige klompen, de drukte die 't gaf, het verwennen wat mijnheer dat volk deed. Zij vond het eerst ook zeer eentonig en 't duurde lang vóór zij zich wennen kon, maar zelf begreep zij dat het met haar lastig humeur en schoonmaak-manie moeilijk gaan zou een geschikter en aangenamer betrekking te vinden, en zoo had zij het hoewel steeds zuchtend en klagend ook twaalf jaren volgehouden.

In den laatsten tijd nu Duinwijk een stoomtram bezat en een badhótel werd het er prettiger; er kwamen meer vreemden, mevrouw van Haeren verscheen, een of twee keer in het jaar met haar dochters. Dokter ontving ze vriendelijk en royaal maar noodigde ze niet uit tot logeeren en bracht hen nog minder een tegenbezoek.

Vroeg men hem of hij iets tegen de promotie van Duinwijk tot badplaats had, dan antwoordde hij leuk:

„Wel neen, laat ze hun gang gaan. Zij hinderen mij niet.”

De jonge dokter verveelde zich doodelijk, hij had niets te doen dan op het terras met de drie à vier kurgasten te praten of te dammen; telkens kon men hem op den stoomtram zien en tegen het einde van het seizoen nam hij zijn ontslag.

Dokter Adrichem nam de behandeling der zieken weer op zich, en hij zond hen flinke rekeningen.

„Menschen, die rijk genoeg zijn om een badplaats te bezoeken, moeten ook met mijn tarief genoeg nemen,” verklaarde hij, en alles wat de Directie deed om met hem over de behandeling der patienten in schikking te treden, werd hooghartig afgewezen.

Nu wist hij wel zeer goed dat hem bij de aandeelhouders de schuld gegeven werd van den geringen bloei der badplaats; het liet hem koud.

„Ik heb hen immers niet geroepen,” zeide hij, „en mijn goeie visschers ook niet. Laat ze hun Kurhaus voor afbraak verkoopen of er een gevangenis van maken. Alleen met de zieken bemoei ik mij; zijn die niet over mij tevreden, dan moeten ze maar een anderen dokter roepen.”

Nu was het „badseizoen” reeds sedert veertien dagen geopend en behalve